Niets van deze uitgave mag gekopieerd of overgenomen worden in welke vorm dan ook zonder de voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de VZW Olens Radiomuseum en/of oorspronkelijke auteur(s).

© Olens Radiomuseum VZW

Olens Radiomuseum

Vrijdag 10 april 1992

De Marconist

Jaargang 2 / Nummer 2 : Juni 1997

Conservator: Pieter Van Opstal Gerheiden 43 O.L.V Olen 014/214749

Woordje van de Voorzitter

Beste O.R.M. - leden

Hier zijn we weeral met ons tweede blad van 1997.

U zult zeker denken 'Wat vliegt toch de tijd'. En gelijk hebt u, maar meteen is er ook een heleboel werk verricht ; ons ledenaantal is weeral gestegen, het aantal radio's bedraagt reeds meer dan 1150 stuks en onze nieuwe afdeling groeit eveneens.

Ik wil graag langs deze weg de bereidwillige helpers danken voor hun belangeloze hulp.

Hoever we staan met de werkzaamheden voor onze nieuwe huisvesting ga ik u niet verklappen, maar ik nodig u uit : kom eens kijken !

Op 18 en 19 april was het O.R.M. met een beperkte stand aanwezig in de lokalen van het speelkaartenmuseum van Turnhout ter gelegenheid van de opening van het toeristisch seizoen 1997 van provincie Antwerpen. Het aantal bezoekers tijdens die twee dagen bedroeg meer dan 800. Van een succes gesproken !

Beste leden, ik wens u nog veel leesgenot en tot oktober met ons volgend nummer !

Pieter Van Opstal.

Aanvullingen aan de chronologische ledenlijst van het Olens Radiomuseum tot 05 Mei 1997.

Nr	Jaar	Naam	Voornaam	Adres	Telefoon
38	1997	Van Gansen	François	Wolfstee 15 2200 Herentals	014/21 02 20
39	1997	Desmet	Peter	Kortenbosweg 18 1180 Ukkel	02/375 27 69
40	1997	Van Olmen	Peggy	Begijnenland 9 2260 Zoerle-Parwijs	014/54 25 80
41	1997	Lembrechts	Marcel	Nijverheidsstraat 52 2260 Oevel	014/22 08 67
42	1997	Verdood	Eddy	Berthoutstraat 12 2640 Mortsel	03/440 16 30
43	1997	Peeters	Ludwig	Gerheiden 65A 2250 Olen	014/21 47 65

Radio in de kijker

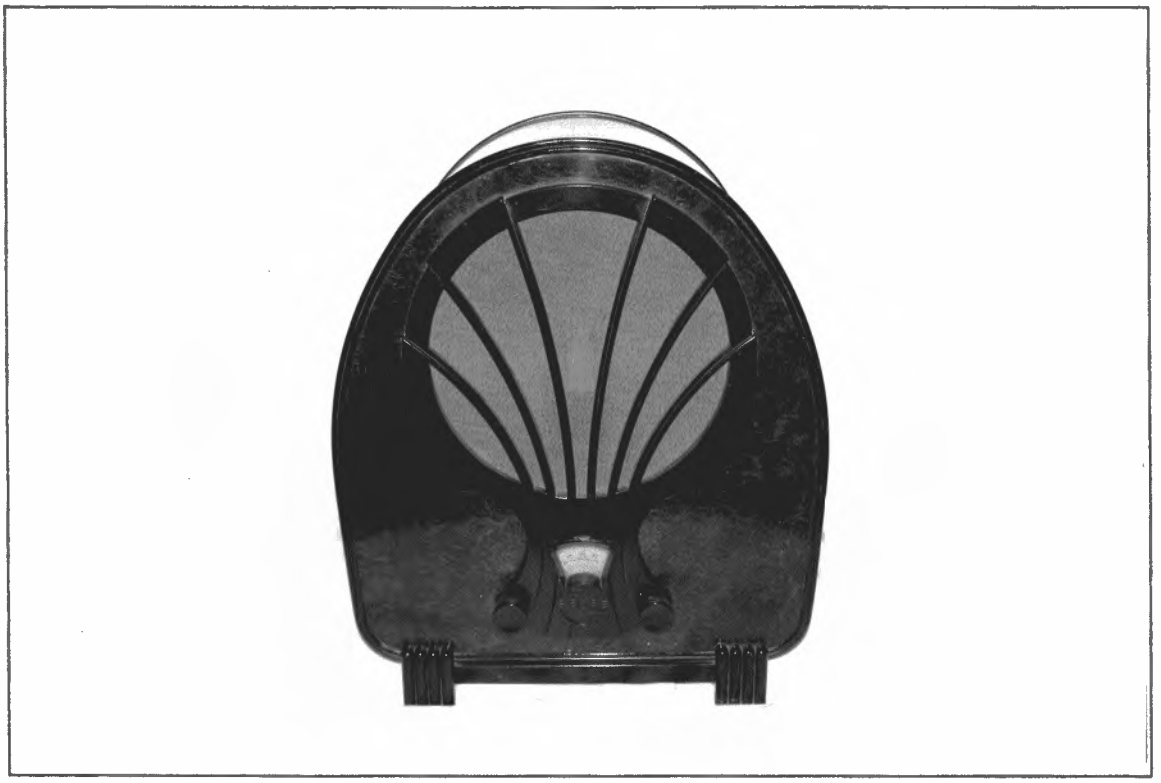

Merk :	PHILIPS
Type :	830 A
Netspanning :	110 , 127 , 145 , 225 en 245 V.
Buizen :	L1 = E 462 , L2 = E 462 , L3 = E 428 , L4 = C 453 , L5 = 1823 , L6 = verlichting 8046
Bouwjaar :	1932 - 1933
Golflengten :	MW : 200 → 550 m LW : 900 → 2000 m PU
Afmetingen :	Kapelvorm : D = 220mm , Br = 410mm , H = 490mm
Behuizing :	Bakeliet in metalen afboording

PHILIPS 820-830A

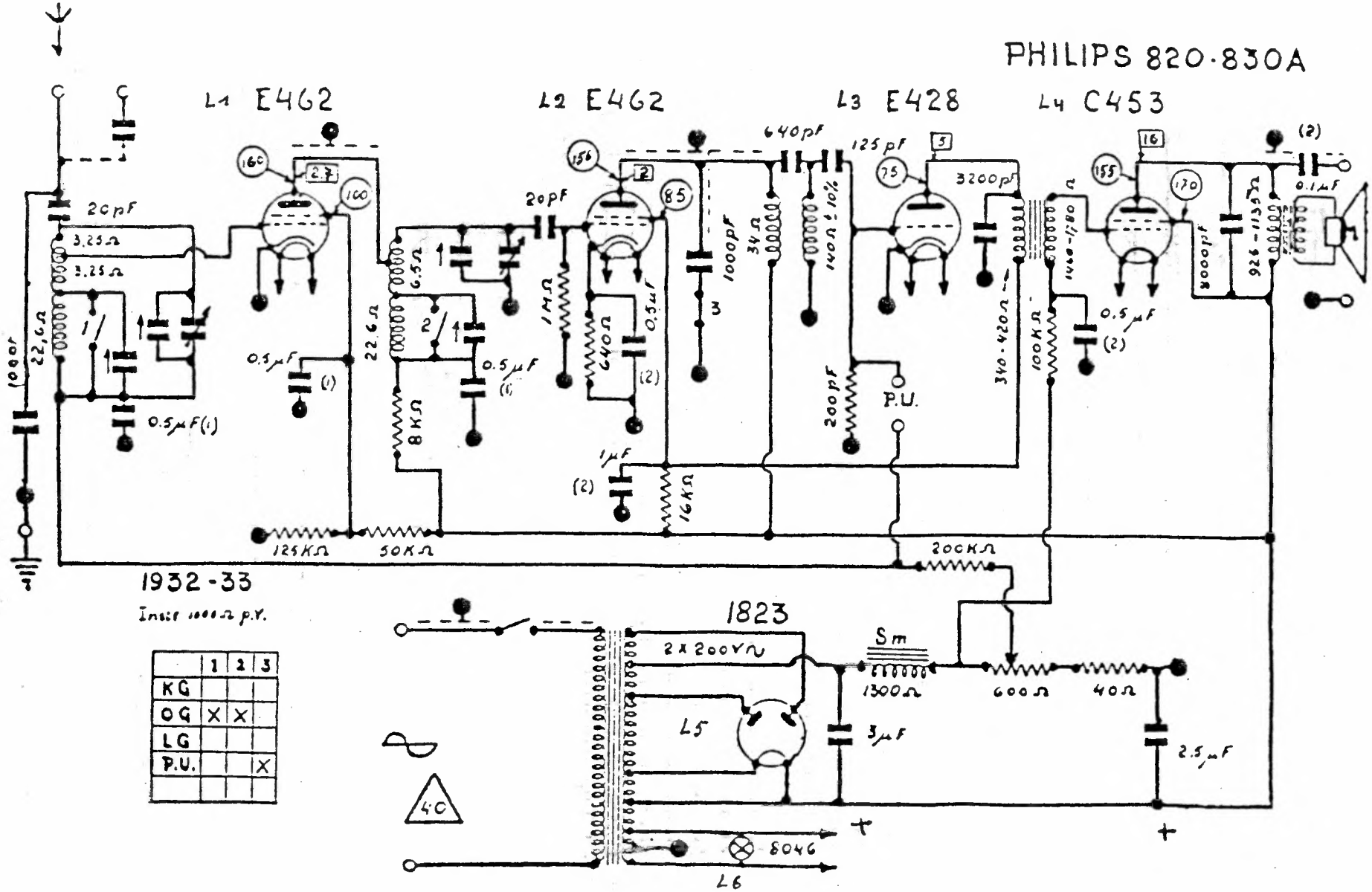

	1	2	3
KG			
OG	X	X	
LG			
P.U.			X

Wij bouwen zelf een radio

We gaan in dit hoofdstuk onze eerste schreden zetten op het glibberige pad van de radio-ontvangst. Het "Wonder" van de radio heeft zo langzamerhand voor de meesten onder ons wel opgehouden nog een echt wonder te zijn.

Het is meer een normaal verschijnsel geworden in ons hedendaags huishouden.
Guiglielmo Marconi (1874-1937), een Italiaan van geboorte, had reeds in 1894 een aantal proeven op zijn zolderkamer gedaan, die duidelijk bewezen hadden dat elektriciteit ook door de lucht kon worden overgedragen.

Bij de zender wordt muziek of spraak, wat trillingen veroorzaakt, (fig. 1.a) versterkt in een laagfrequent versterker (fig. 1.b). Dit versterkt signaal wordt samengebracht met een draaggolfsignaal, (fig. 1.c) dat van een oscillator komt. Dit samenvoegen gebeurt in de modulator (variëren) (fig. 1.d).

Nu noemen we het amplitudegemoduleerd signaal.
Dit amplitudegemoduleerd signaal kan nu nog een keer versterkt worden in de hoogfrequent versterkertrap,(fig. 1.e) alvorens het langs een antenne in de lucht wordt gestuurd.
Tot zover een klein overzicht hoe geluid in de lucht wordt gestuurd.
Nu gaan we het geluid terug gaan opvangen met andere woorden een radio ontvangsttoestel maken.

Wanneer het zendersignaal aan de ontvangstantenne aankomt gaat het hierin een kleine wisselspanning induceren. Doordat de uitgezonden radiogolf zich over een geweldig groot gebied heeft uitgebreid is de sterkte hiervan enorm afgenomen. Zo zal de ontvangstantenne enkele honderden micro-volts ontvangen, soms nog minder.

Het signaal heeft tijdens het transport in de ether enorm veel van zijn sterkte verloren, maar het is in feite nog altijd voorzien van dezelfde amplitudevariaties (de modulatie), die er in de zender op werden aangebracht.

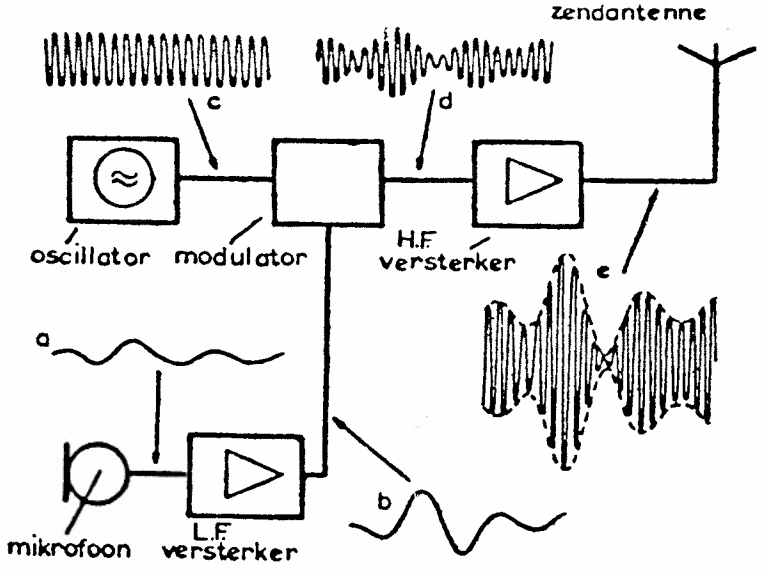

Fig. 1

Bij de ontvangst krijgen we de modulatie, (de elektrische afbeelding van het geluidsbeeld ter plaatse van de microfoon) en de draaggolf (deze diende om het signaal over een grote afstand over te kunnen overbrengen) samen op de antenne.

We zullen nu weer de modulatie van de draaggolf moeten scheiden. We noemen dit detecteren. We sluiten nu een koptelefoon (± 4000 Ohm aan tussen de antenne en de aarde.

Het zwakke hoogfrequent stroompje van het zendersignaal, opgevangen door de antenne, vloeit nu door het spoeltje van de koptelefoon, maar de frequentie is zo hoog dat het membraan van de koptelefoon de trillingen niet kan volgen.

Om hieraan te verhelpen gaan we een kristalsteen of een diode parallel aan de koptelefoon aansluiten (fig. 2,a)

Het kleine stroompje van de antenne kan nu ook in één richting door de diode naar de aarde en dan gaat er geen stroom door de koptelefoon omdat hij een hoge Ohmse weerstand heeft. In de andere richting wordt het stroompje in de diode geblokkeerd en zal het volledig door de koptelefoon vloeien. De diode knipt dus alle negatieve piekjes van de antennespanning weg en we zullen meteen in de koptelefoon het antennesignaal kunnen horen. De diode zorgt blijkbaar voor de detectie van het antennesignaal.

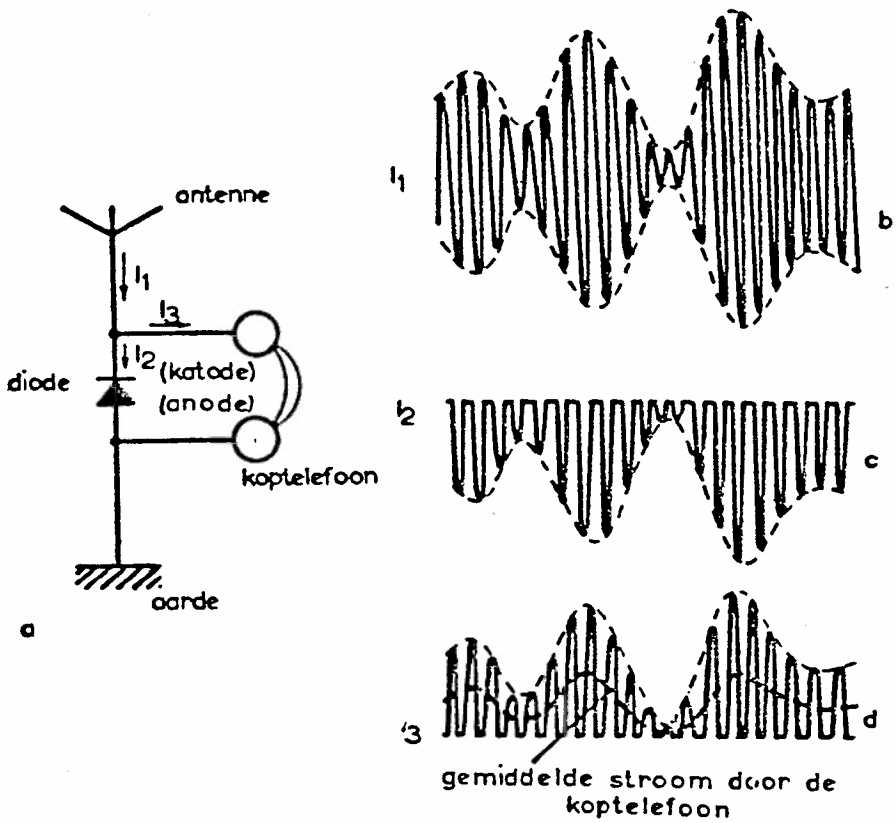

Fig. 2

We zijn nog niet aan het luisteren naar geluid van een of andere zender, want alle zenders met een sterk genoeg signaal komen er tegelijk door en we horen een kakafonie van verschillende zenders. Om hieraan te verhelpen zullen we voor de detector nog een scheiding tussen de verschillende stations moeten maken, de ontvanger moet kunnen afgestemd worden. Om zo een scheiding te maken gebruiken we een spoel met parallel daarover een condensator.

De condensator gedraagt zich hetzelfde als een batterij, de batterij wordt eerst opgeladen en bij gebruik weer ontladen. Dit gebeurt ook in de condensator. Hij wordt eerst opgeladen, hiervoor gebruiken we de zeer kleine spanning die we opvangen uit het antennesignaal.

Eenmaal opgeladen gaat de condensator zich ontladen in het spoeltje. Het spoeltje wordt daardoor elektromagnetisch. Is de condensator ontladen, dan zal het elektro-magnetischme een inductiespanning in het spoeltje opwekken, en een gedeelte van de energie gaat terug naar de condensator. Het antennesignaal vult de condensator weer volledig bij en alles kan herbeginnen. Het heen en weer vloeien van het stroompje gaat in een bepaald ritme (frequentie).

UIT "RADIO-REVUE", maart 1952

De spanning die in het spoeltje opgewekt wordt zal afhangen van het ritme of de frequentie. Als we nu deze frequentie laten overeen komen met de frequentie van een bepaalde zender, dan zullen we alleen deze zender horen en de andere zenders eruit zeven.
We gaan nu de scheiding verwerken in onze ontvanger. Alle zenders bevinden zich namelijk op een verschillende frequentie.

We gaan ons schema nu als volgt opbouwen, de diode (D) of kristalsteen zetten we in serie met de koptelefoon, met over de koptelefoon een condensator (C2). Dit geheel plaatsen we in parallel met de scheiding en dit alles samen wordt nu tussen antenne en aarding aangesloten (fig. 3)

Het zwakke hoogfrequente zenderstroompje vloeit nu door de antenne naar de scheidingskring (LC1) en veroorzaakt hier een wisselspanning.

Deze wisselspanning wordt in de diode of kristal gelijkgericht. Als punt **a** negatief is ten opzichte van punt **b** zal de diode geblokkeerd zijn, als punt **a** positief is ten opzichte van punt **b** loopt er een pulserende gelijkstroom door de diode. De condensator C2 die over de koptelefoon staat zal de gelijkgerichte piekjes afvlakken. Als we voor C1 een variabele condensator nemen kunnen we de frequentie veranderen tot we een andere zender ontvangen.

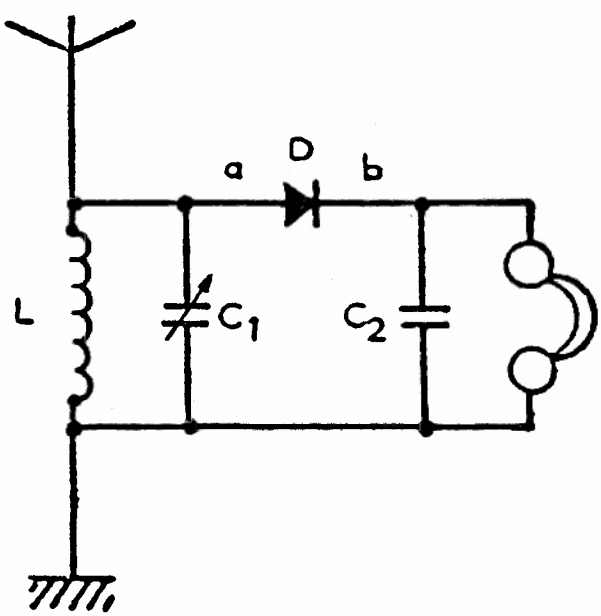

Fig. 3

Stuklijst;

1. Kristalsteen of diode: OA85
2. Spoel : behuizing ∅ = ±1 cm, L = ± 6 cm 500 windingen.
3. C1 : variabele condensator
4. C2 : ± 1 nF
5. Koptelefoon : minimum 2000 Ohm (Ω) max. 4000Ω
6. Antenne : 20 m koperdraad, geïsoleerd opgehangen, liefst onder een hoek van 30° en op 1/3 van de bovenkant afgetakt naar uw toestel.
7. Goede aarding.

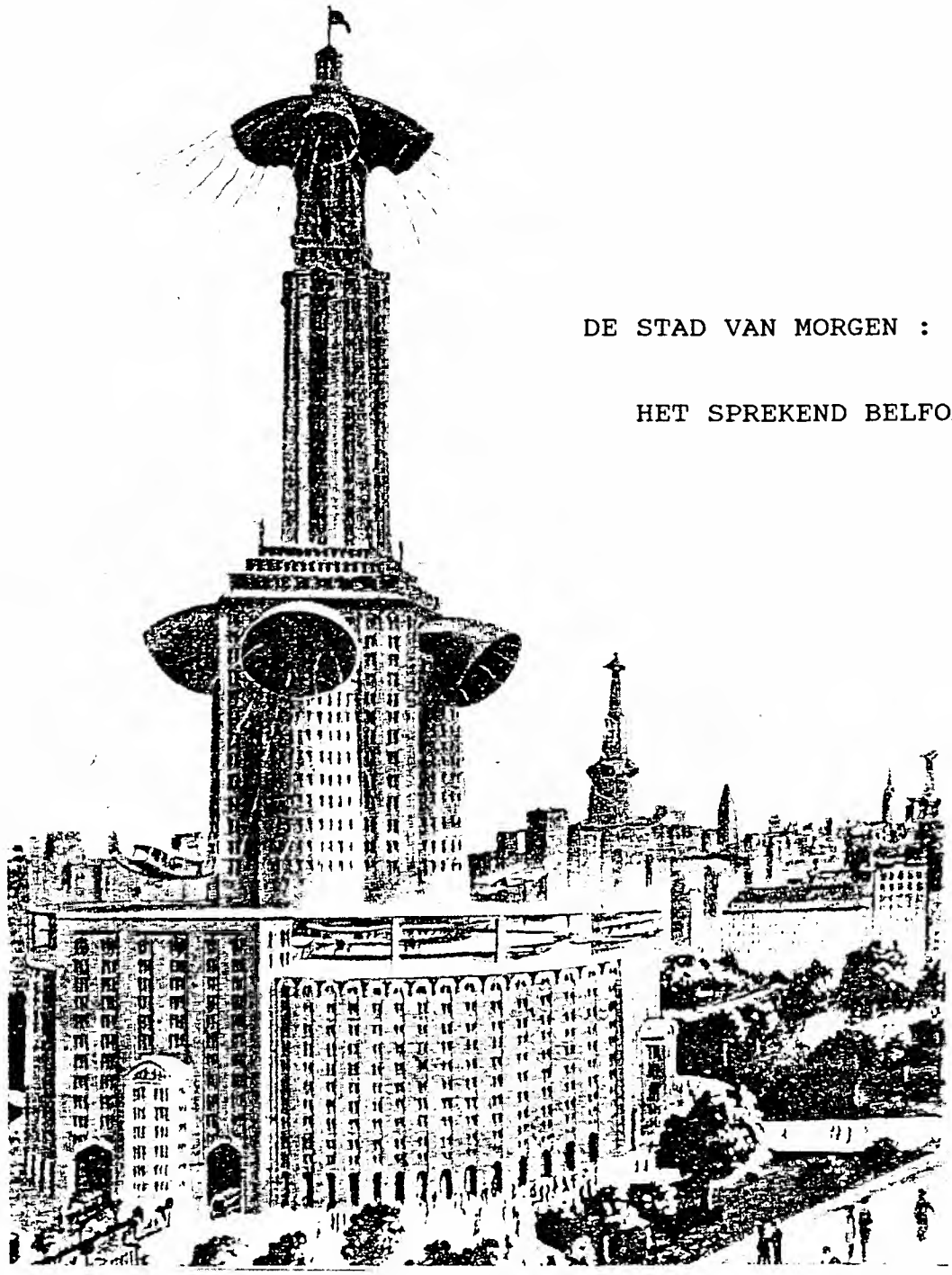

DE STAD VAN MORGEN :

HET SPREKEND BELFORT.

De draadloze telegrafie staat nog in haar kinderschoenen. Er wordt aangekondigd dat Marconi, die de uitvinding van Branly (n.v.d.r. : Frans chauvinisme) op punt stelde, na lange opzoekingen het kapitaal probleem van het richten van de radiogolven opgelost heeft.

Gernsback voorspelt in het Amerikaans tijdschrift "Science and Invention" een publieke rol voor de radiogolven. Waarom, schrijft hij, zou men in de steden geen "sprekende" belforten bouwen. Grote luidsprekers zouden de versterkte stem van de sprekers over de stad verspreiden, officiële mededelingen zouden door deze luidsprekers gedaan worden (een bereik van 2 km is reeds mogelijk). Daarenboven, droomt Gernsback, zou het gebouw voorzien zijn van een platform voor het landen van "grote mechanische vogels". (vertaald uit de "Patriote Illustré", 1924).

Bruno.

DE FONOGRAAF-POP VAN EDISON

Vertaling en aanvulling van een artikel uit 1890 in "La science illustrée "

Een gedroomd hoekje van het paradijs voor kleine meisjes ! Stel u een reusachtige hall voor, gevuld met poppen van elk formaat en van elk model, zingend, sprekend, lachend op verschillende tonen, die alle soorten verhalen vertellen, hortend en stotend, in een doorlopend geruis van een horloge-mekaniek, en u zult zich een beeld kunnen vormen van de tentoonstelling van de wonderen der elektriciteit, in het Lenox-Lyceum van Orange, in de staat New-Jersey.

De fonograaf-pop van Edison **(1),** de nieuwe uitvinding van de Amerikaanse elektrieker, boekt er een enorm succes, te danken aan zijn originaliteit. Laat me toe ze even te beschrijven :

Fig. 1 - Geklede pop.

Zoals op figuur 1 te zien is, lijkt de pop van Edison op alle poppen van die categorie, maar wanneer men dan naar figuur 2 kijkt, ziet men ze ontkleed en geeft ze haar geheim prijs.

Het lichaam van de pop is gemaakt uit blik, het bovenste deel van de borst ziet er uit als de bodem van een schuimspaan, waar een hoop grote gaten in zitten. Dat is dan de buitenkant.

De binnenkant daarentegen bevat een fijn horloge-mecanisme dat opgewonden wordt met een sleutel en aldus een trommel in beweging brengt, die door middel van een stiletto in verbinding staat met de resonantie- en vibratieplaat van een elektromagneet (zie fig. 2 en 5).

Dit gezegd zijnde, zal de beschrijving eenvoudig te begrijpen zijn. Een vliegwiel met riem bezorgt de trommel de noodzakelijke stabilisatie. Op de trommel werd een blad gutta-percha **(2)**gewikkeld. In een enorme zaal zitten ongeveer 500 jonge meisjes. Voor hen liggen de trommels opgestapeld, die elk op toer voor een spreekbuis passeren. Zoals op figuur 4 te zien is, spreekt, lacht of weent de jonge dame voor de spreekbuis, zingt ze populaire liedjes, en stelselmatig worden de voortgebrachte trillingen door een naald in de gutta-percha gegraveerd. Dit vormt dan groeven die later de naald van de resonantieplaat zullen doen trillen. Dan stopt het jonge meisje.

Fig. 2 - Naakte pop

't Is klaar, de trommel is *geladen.* Rest alleen nog hem in het lichaam van de pop aan te brengen, gemonteerd op het horloge-mecanisme, dat hem in beweging zal brengen (figuur 2).

Twee keer draaien aan de sleutel, langs een opening die in de rug verborgen zit, en het vliegwiel zal zich in beweging zetten.

Fig. 3 - De werkplaats.

Fig. 4 - De inspreekster.

Fig. 5 - Het fonograaf-apparaat.

Deze sleurt dan een rol mee, die door de druk van een veer naar links of naar rechts op zijn as zal schuiven (figuur 5). Door deze beweging zullen de groeven in de gutta-percha de naald doen trillen, die op haar beurt deze trillingen aan de plaat zal doorgeven, die ze omzet in klanken, doorheen de bovenste hoorn die voor de gaten in de borst van de pop aangebracht werd.
De pop zal spreken en zal zo dikwijls men wil het deuntje of de woorden herhalen die in het gutta-percha gegraveerd werden. Zoals men ziet gaat het hier uiteindelijk over een zeer vereenvoudigde fonograaf, in een stuk speelgoed gemonteerd, en de illusie doet wonderen!
Wat een plezier voor de kleine meisjes! Het zal niet meer een monoloog met twee zijn, ten koste van het kind, maar een dialoog die zal kunnen plaatsvinden tussen haar en haar favoriete speelgoed.

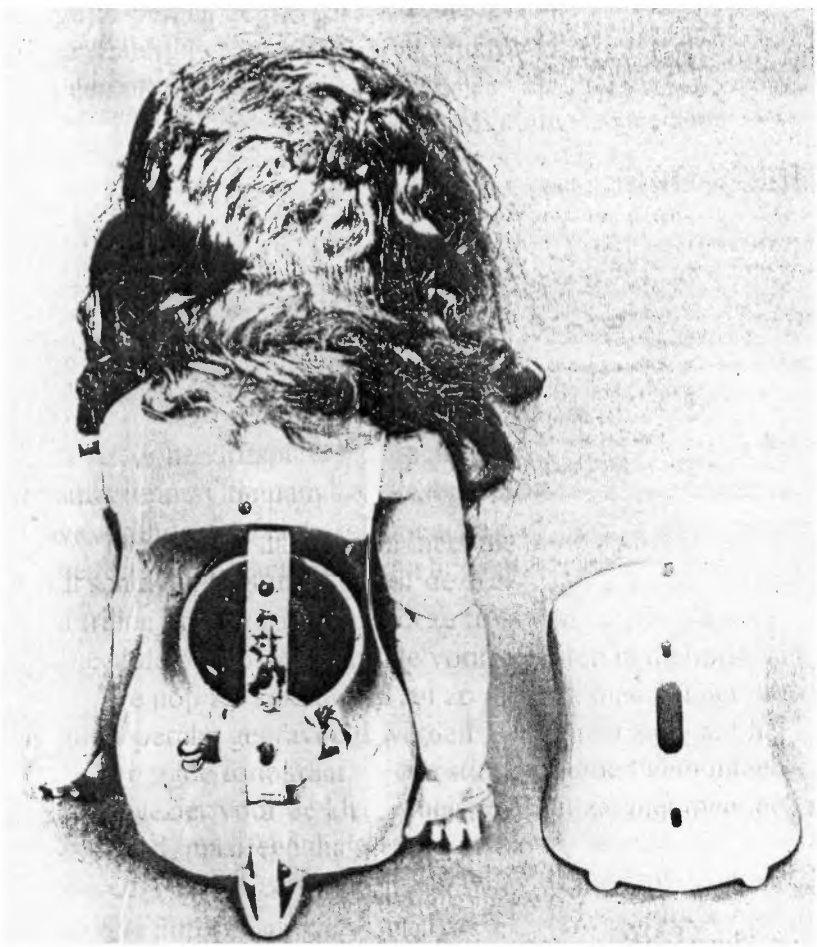

Waar gaat dit eindigen ? En welke verrassingen staan ons in de toekomst nog te wachten? Figuur 3 toont ons het binnenste van de werkplaats. De Edison fabriek kan 500 poppen per dag produceren, waarvan alle onderdelen zorgvuldig genummerd zijn, om een onmiddellijke wisseling te garanderen bij eventuele schade. Elke pop heeft, op de verpakkingsdoos, haar naam en de lijst van de liedjes die ze zingt of de teksten die ze opzegt. Ze zal een automatische bibliotheek kunnen worden, terzelfdertijd een speelmiddel en een studiewerktuig voor het kind. Vanaf vandaag bezit de pop de gave des woords ; laat ons hopen dat ze er geen misbruik van maakt zoals de vrouw...pardon, zoals de man !

Fig.6 - Edison's sprekende pop.uit 1890.

Voor zover het artikel. De poppen werden gemaakt in het "Edison Phonograph Toy Manufacturing Company", gevestigd in 1889. Er werd gebruik gemaakt van de basisprincipes van de was-cilinder, die later zou toegepast worden in de populaire machines.De poppen met een kleine fonograaf ingebouwd zijn bijna niet meer te vinden, daar de firma deze productie reeds in

oktober 1890 stopte en zij, na een lange rechtszaak, weer de beschikking kreeg over haar volledige stock, echter na verwijdering van het praatmecanisme !
De cilinders hadden een diameter van +/- 7,5 cm, een lengte van +/- 1,6 cm en ze speelden ongeveer een halve minuut. Ze waren niet onderling verwisselbaar: elke pop had haar eigen lied of tekst (bv. "Mary had a little lamb", "Twinkle, twinkle, little star", "Little bo-peep", enz.).

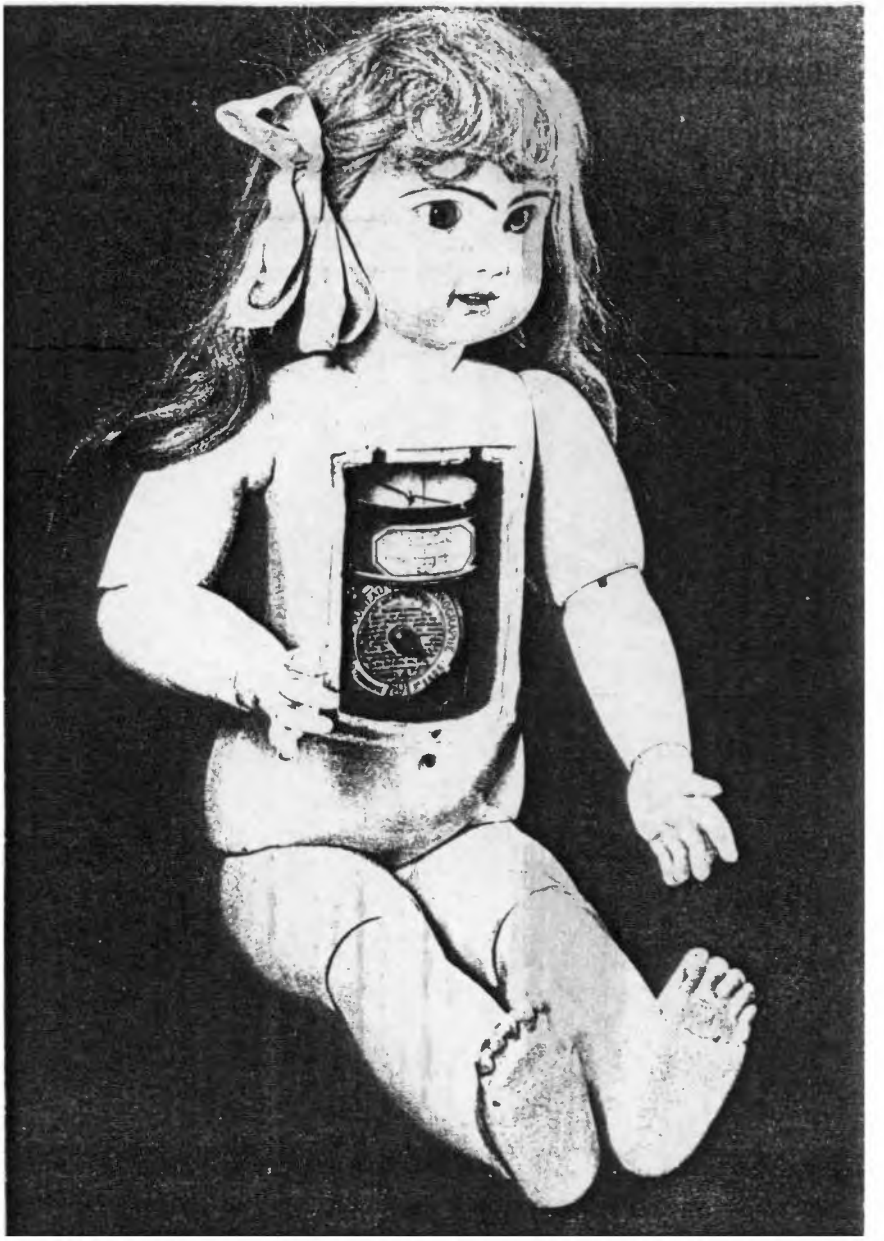

Fig. 7 - De sprekende pop "Bébé jumeau" van Lioret, uit 1897.

Verwijzingen:

(1) De eerste fonograaf van Edison (met tin-folie) werd gebouwd tussen één en zes december 1877, en werd gedemonstreerd voor "The Scientific American" op 7 december 1877.
Het Amerikaanse patent werd aangevraagd op 24 december 1877 en toegestaan op 19 februari 1878, onder het nummer 200521. Het exemplaar op de foto (fig. 8) werd gemaakt naar tekeningen bezorgd door het "Edison National Historie Site" te Orange, New-Jersey (zie artikel).

(2) Gutta-percha : Het "Handboek voor den electricien", door AC.Zoethout (1908) vermeldt het volgende : "Het komt in de wijze van winnen en in eigenschappen veel overeen met caoutchouc en wordt gevonden in Achter-Indië en op de eilanden in den Indischen Archipel. De gereinigde gutta-percha heeft een geel-bruine of bruine kleur, wordt bij 50° C week en laat zich dan tot dunne platen uitwalsen, bij 100° C wordt deze stof zeer kleverig en kan bij 150° C gesmolten worden. Gutta-percha kan opgelost worden in chloroform, zwavelkoolstof en ook in benzine, etc. Bij de bekleeding van

koperdraden tot geleiddraden wordt de gutta-percha veelvuldig aangewend, terwijl wij deze stof, tot dunne vellen uitgeplet, als gutta-perchapapier gebruiken tot het dekken van lasschen in geleidingen."

Bruno Brasseur.

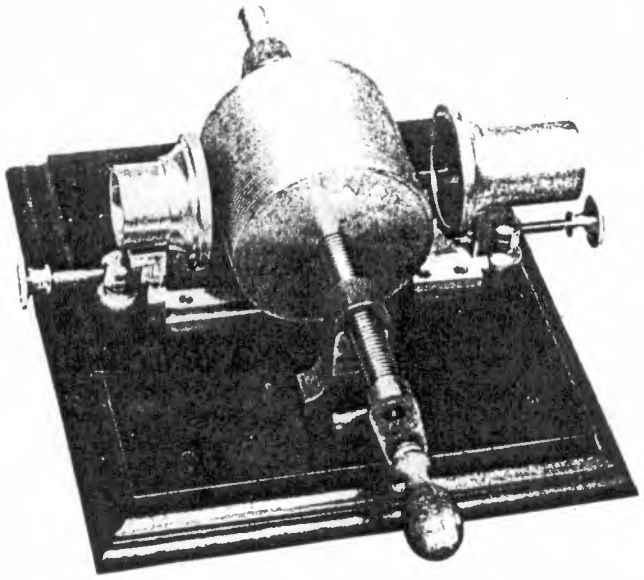

Fig. 8 - Edison's eerste fonograaf uit 1877.

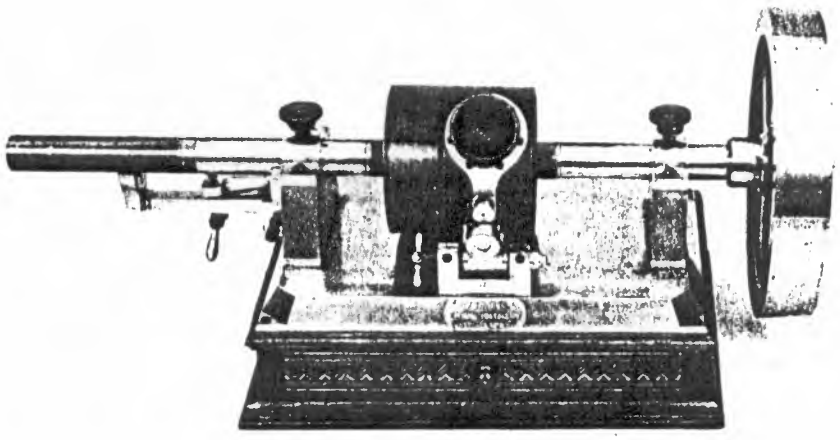

Fig. 9 - Edison's "Speaking Phonograph", 1878 - 1879

DE FONO VEROVERT HET VOLK

Een muzikale wekker.

Tussen het snerpend gerinkel van een of andere wekker en de lichte noten van militaire trompetten, was volgens een industrieel die van muziek hield nog plaats voor een meer

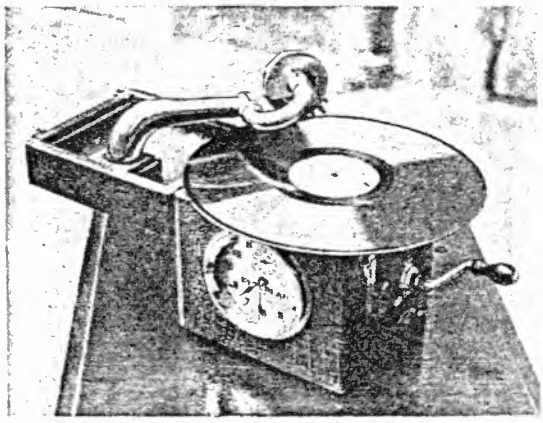

soepele methode. Hij heeft het goed gezien. Zijn toestel is een doos met een dubbel uurwerk-mechanisme, het een bestemd voor een klok, het ander om de platen te doen draaien. Op het ingesteld moment zet de wijzer van de minuten de draaischijf in beweging, nadat het geheel 's avonds opgesteld werd zoals op de afbeelding hiernaast. En u wordt door uw lievelingsplaat gewekt!
Lacht niet en denkt aan een oud volksgezegde, bevestigd door de psychiaters, dat zegt dat ons dagelijks humeur afhangt van onze eerste ochtendogenblikken...

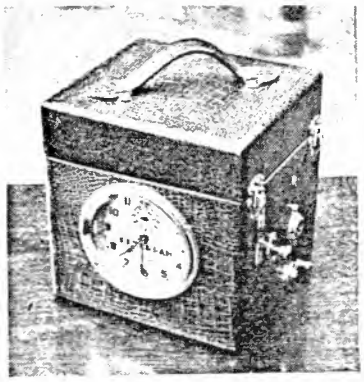

(vertaald uit "Je sais tout", revue de vulgarisation scientifique, 1929, p 431)

Bruno.

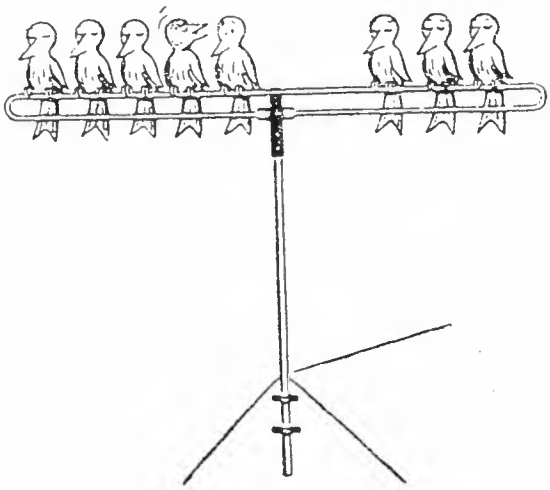

— *Schuif op, stommeling ! Zie je niet dat je de dipool-symmetrie verbreekt ?*

Van toen er nog geen radio's waren...

Men spreekt wel eens van de tijd "dat de dieren nog spraken", dit lijkt me eerlijk gezegd nogal ver gezocht, maar toch... Er is zeker een tijd geweest dat men dieren nodig had om berichten te versturen naar elkaar. Denk maar aan de postduif. Vandaag wil ik het even hebben over een iets minder bekend familielid van deze vliegende postbode ; de oorlogsduif.

Nee, dit is geen gevleugelde versie van Rambo of zo, ook geen zwaar gepantserd soepkieken maar de redder in nood van troepen die afgesneden waren van het hoofdkwartier en op deze manier toch nog in staat waren om vitale informatie te verzenden.

Laten we alles eens op een rijtje zetten ;

- Het beestje heeft een fenomenaal oriëntatievermogen.
- Het vliegt 60 km/uur en dit volgens bijna rechte reiswegen feilloos naar zijn bestemming toe.
- Het heeft pootjes waar je een berichtje aan kan vastbinden.

Als je deze gegevens in een hoge, zwarte hoed doet, een beetje roert en er even over nadenkt kom je tot de conclusie dat deze eigenschappen zich perfect lenen voor een communicatiemiddel. Of de militairen destijds dezelfde redenering gevolgd hebben weet ik niet, maar het resultaat was hetzelfde.

In die tijd was het voornaamste communicatiemiddel aan het front een veldtelefoon. Maar het gebeurde wel eens dat deze verbinding verbroken werd en de troepen dreigden ingesloten te worden door de vijand. Het enige redmiddel om versterking te vragen was een boodschap in een klein aluminium hulsje aan het pootje van een duivenkoerier te binden. Steeds werden er 2 duiven van hetzelfde geslacht met hetzelfde bericht om uitgestuurd. Zij vlogen dwars door de beschietingen en gaswalmen, tot ze hun bestemming bereikten of er dood bij neervielen.

Zo is er een verhaal van de legendarische "Cher Ami", een blauw geschelpte Amerikaanse duif, die tijdens zijn laatste en fatale vlucht met een kogel in de borst nog 25 mijl in evenveel minuten aflegde.

De aluminiumkokertjes werden niet enkel gebruikt om beschreven velletjes papier te versturen. Zo waren ze ook uitermate geschikt om rolletjes microfilm te transporteren. Op deze microfilm werd de tekst in kleinere schaal weergegeven. Aldus kon men meer informatie met een enkele duif meesturen tot schetsen en plannen toe. Uiteraard moest men wel over een installatie beschikken waarmee men microfilms kon maken en dat was uiteraard niet zo evident. U denkt waarschijnlijk bij het woord microfilm al direct aan spionnen en alles wat daarbij hoort tot hoge

kragen en deukhoeden toe. Wel dit was inderdaad één van de toepassingen van de oorlogsduif.

En dat het principe van de spionage satelliet niet bijster origineel is bewijst wel het volgende... De duif-fotograaf werd op pad gestuurd met een zeer licht borststuk waaraan een klein fotoapparaat werd vastgehecht. Dit apparaat woog slechts enkele grammen. Het toestel werd automatisch in werking gesteld en zo werd toch wel op een merkwaardige manier informatie verkregen over troepenbewegingen, munitieopslagplaatsen, loopgrachten, artilleriestellingen, enz...

Maar de vijand gebruikte uiteraard dezelfde middelen en zij beseften dat er heel wat interessante informatie hun luchtruim doorkruiste. Het was dan ook de kunst om met scherpschutters de duiven neer te halen en de informatie in beslag te nemen voor eigen gebruik. De kunst was echter de duiven levend te vangen en terug los te laten met valse inlichtingen.

Deze duiven hebben ook ware heldendaden verricht. Zo is er het verhaal van het fort van Vaux, dat door de Duitsers met gas werd bestookt. Op 4 juni 1916 liet Commandant Raijnal, de bevelhebber van het fort, door duif 787 015, het volgende bericht overbrengen :
"Wij houden nog steeds stand maar we ondergaan gevaarlijke gas- en rookaanvallen. Laat door Sauville, die onze oproepen niet meer beantwoordt, onmiddellijk signalen toekomen. Dit is mijn laatste duif. Ondertekend Raijnal". De duif kwam wel ter bestemming, maar de verhoopte hulp kwam te laat. Commandant Raijnal moest zich overgeven. Het fort werd ingenomen, maar de Duitsers bewezen het groepje Franse soldaten de militaire eer en de commandant mocht zijn degen houden. Ze brachten ook hulde aan de duiven van Raijnal.

De grote moeilijkheid bestond erin de duiven zo af te richten dat ze steeds hun duivenhok terugvonden. Deze til reisde immers mee met het hoofdkwartier en werd meermaals verplaatst. Hier werd een techniek gebruikt die de duivenliefhebbers "het weduwschap" noemen.

In België werd de eerste militaire duiventil opgestart in 1898 te Antwerpen. Pas in 1940 heeft de laatste duiventil in Vilvoorde zijn deuren dichtgedaan. In tussentijd bewezen ze een waardevolle aanvulling van de toenmalige transmissiemiddelen. Tijdens de eerste wereldoorlog was er bij de genie zelfs een speciale compagnie duivenhouders actief. De meeste duiven werden opgevorderd bij duivenliefhebbers uit het niet bezette gebied. Dat deze duiven zich moedig gedragen hebben wordt bewezen door de oprichting , in 1920, van een standbeeld ter ere van "de duifsoldaat die op heldhaftige wijze haar plicht volbracht". Een ander voorbeeldje van dit heldhaftig gedrag vinden we terug bij de Fransen : van de 4000 duiven duiven die ingezet werden bij de slag van de Sanne kregen ere enkele het "Croix de Guerre" en één zelfs –weliswaar postuum– het "Legion d'Honneur".

In 1919 werd het centraal militair duivenhok in Vilvoorde gevestigd en werd, naar Frans model, begonnen met mobiele hokken die hun basis eveneens in de kazerne van de seintroepen te Vilvoorde hadden. In het centraal duivenhok werden niet minder dan 2500 duiven ondergebracht. Daarnaast beschikten de vier legerkorpsen elk over drie mobiele hokken met 100 duiven per hok.

De soldaten-duivenmelkers woonden apart van de andere soldaten, in woonwagens, die naast de mobiele hokken stonden. Per hok was er een wachter-kok voorzien, deze moest het hok bewaken en, ge raadt het nooit, het eten klaarmaken voor de manschappen.

De blitz-oorlog heeft, in mei 1940, de Belgische militaire duiven niet veel kans gelaten. Reeds bij het binnenkomen van de vijand, op 10 mei, werden te Vilvoorde, op bevel van de legeroverheid, honderden duiven gedood. Het laatste mobiele hok moest zich op het kasteel van Eernegem aan de vijand overgeven. Dat was het einde van de miltiaire carrière van de duif, want na de oorlog werd het experiment van Vilvoorde niet meer verdergezet. Sindsdien kunnen transmissiemiddelen geen helden meer zijn en geen medailles meer ontvangen.

Zo zie je maar de radio-amateur en de duivenmelker toch wel iets gemeen hebben en eigenlijk zelfs verre verwanten zijn. Maak uw buurman-duivenmelker hier eens attent op als er ooit een onderlinge onenigheid bestaat over antennes en duivenhokken...

Erik, ON5AI